

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Lubora Veselého a soudkyň JUDr. Markéty Čermínové a JUDr. Elišky Galiazzo v právní věci

žalobců: a) **Radek T.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
b) **Petra T.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
c) **Tomáš T.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
d) **Martin T.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
všichni zastoupení advokátem Mgr. Tomášem Výborčíkem
sídlem Hut'ská 1383, 272 01 Kladno

proti
žalované: **EXIM TOURS a.s.**, IČO 45312974
sídlem Babákova 2390/2, 148 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Josefem Svobodou
sídlem Argentinská 286/38, 170 00 Praha 7

o 55 180 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 20. ledna 2020,
č. j. 8 C 92/2018 - 131,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **potvrzuje**; ve výrocích II., III., IV., V. se **mění** tak, že se **zamítá** žaloba ohledně částky 5 000 Kč z 8,05% úrokem z prodlení od 3. 10. 2017 do zaplacení ve vztahu ke každému ze žalobců.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem nalézací soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobcům společně a nerozdílně 15 180 Kč s příslušenstvím (výrok I.), dále žalované uložil povinnost zaplatit každému ze žalobců 5 000 Kč s příslušenstvím (výroky II. – V.), žalobu ohledně vícežalované částky 5 000 Kč s příslušenstvím pro každého ze žalobců zamítl (výrok VI.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobcům na náhradu nákladů řízení 24 915 Kč (výrok VII.). Takto nalézací soud rozhodl o žalobě po zjištění skutkového stavu, že žalovaná se zavázala poskytnout žalobcům zájezd do hotelu LTI Thalassa Sousse **** v Tunisu v době od 29. 7. do 5. 8. 2017 pro dva dospělé a dvě děti, celková cena zájezdu činila 60 720 Kč. Zájezd vykazoval tyto vady - předmětný hotel nebyl součástí řetězce LTI, jak bylo inzerováno v katalogu žalované, stejně tak bylo inzerováno, že součástí zařízení hotelů jsou bazény a tobogány, tyto však byly přístupné i veřejnosti, na pokoji se vyskytovaly závady - plíseň v koupelně, nefunkční světlo v koupelně, rozbité světlo před vchodem, tekoucí sprchový kout, ulomený držák na ručníky, špinavé zrcadlo, nefunkční odpad u umyvadla a netěsnící u záchodu, neuklizené okno v koupelně, ulomená klika u balkonových dveří, rozbitý nábytek, na službách se vyskytovaly tato závady - opotřebované a špinavé židle a ubrusy v restauraci. Žalobce na místě samém a následně i po návratu ze zájezdu v zákonné lhůtě vytkl žalované vady, které žalovaná neuznala. Takto zjištěný skutkový stav posoudil podle zákona č. 89/2012 Sb. – občanský zákoník (dále též o. z.), když právní vztah mezi účastníky podřadil pod ust. § 2521 o. z. jako smlouvu o zájezdu. Vzal za prokázáno, že zájezd měl vady (§ 2537 o. z.) spočívající v tom, že žalobci byli uvedeni v omyl, že se jedná o hotel, který patří do součásti řetězce LTI, který představuje určitou záruku kvality objednaných služeb, dále vzal za prokázáno závady na pokoji i službách a dospěl k závěru, že žalobci mají nárok na slevu z ceny zájezdu ve smyslu ust. § 2540 o. z. Při zvažování výše odškodnění soud vycházel z Kodexu internationale travel quality i z tzv. frankfurtské tabulky slev, kterou již v roce 1985 vydala 24. komora Zemského soudu ve Frankfurtu, a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 747/2015. Konstatoval, že dle frankfurtské tabulky slev v případě jiného typu ubytování náleží objednateli zájezdu sleva 5 - 10% z ceny zájezdu, v případě vad ve funkčnosti toalety sleva 15%, při nedostatečném úklidu 10 - 20%, u špinavých stolů sleva 5 - 10%, za špinavé nádoby a přístroje sleva 10 - 15%. Na základě toho shledal soud žalobci požadovanou slevu za všechny zjištěné vady v rozsahu cca 25 % jako přiměřenou, a proto žalobě co do této části vyhověl. Požadované příslušenství soud přiznal za dobu od 3. 10. 2017 do zaplacení (počátek prodlení nastal marným uplynutím lhůty podle výzvy k úhradě) podle § 1970 o. z. ve výši stanovené nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Co se týká nároků žalobců na úhradu újmy za narušení dovolené, vyložil nalézací soud, že povinnost pořadatele odčinit zákazníkovi nemajetkovou újmu za narušení dovolené předpokládá

- a) porušení povinnosti, za kterou pořadatel zájezdu odpovídá,
- b) vznik nemajetkové újmy za narušení dovolené na straně zákazníka

a

- c) příčinnou souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem újmy za narušení dovolené.

Následky porušení smluvních povinností upravuje ust. § 2913 odst. 1 o. z., které se vztahuje i na nemajetkovou újmu a je z něho zřejmé, že povinnost nahradit škodu vzniklou porušením smluvní povinnosti má, na rozdíl od povinnosti nahradit škodu vzniklou porušením zákonné povinnosti, povahu objektivní odpovědnosti, tj. vzniká bez ohledu na zavinění smluvní strany (s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2019, č. j. 30 Co 83/2019 - 135). Nemajetkovou újmu se obecně rozumí příkoří, které se projevuje jinde než na majetku, typicky v osobnostní sféře. Dovolená představuje významnou část pracovního roku, kdy si pracovník potřebuje odpočinout, relaxovat a načerpat energii potřebnou pro zbytek pracovního roku,

a v případě sjednaného zájezdu si zákazník platí za dovolenou, kterou si vybral dle informací pořadatele prezentovaných jak ve smlouvě, tak i v jeho katalogu, a důvodně předpokládá, že dojde k naplnění jeho očekávání. V daném případě se jednalo o poměrně nákladnou dovolenou (částka 60 720 Kč za pobyt dvou dospělých a dvou dětí na dobu 1 týdne), kdy v důsledku zjištěných vad, které se nepodařilo během pobytu odstranit, došlo u žalobců ke zklamání a rozčarování, které se přeneslo i na nezletilé žalobce, a to zejména co do možnosti využívat aquapark. Zdůraznil, že byla porušena podstatná část sjednaných podmínek smlouvy o zájezdu. Proto soud žalobcům s ohledem na intenzitu zásahu do jejich práv na poklidnou dovolenou přiznal i při zohlednění přístupu žalované k řešení situace nemajetkovou újmu každému z nich ve výši 5 000 Kč. Dovodil, že přiznaná částka je adekvátní negativním pocitům žalobců z dovolené, a proto, žalobě co do částky 5 000 Kč vůči každému žalobci vyhověl a ohledně zbylé části žalobu zamítl. Požadované příslušenství soud přiznal za dobu od 3. 10. 2017 do zaplacení (počátek prodloužení nastal marným uplynutím lhůty podle výzvy k úhradě) podle § 1970 o. z. ve výši stanovené nařízením vlády č. 351/2013 Sb. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné a přípustné odvolání do vyhovujících výroků rozsudku a akcesoricky navazujícího výroku o nákladech řízení. Předně vytkla nalézacímu soudu, že při svém hodnocení nezohlednil tvrzení žalované a jí navržené důkazy a vycházel zejména z tvrzení obsažených v žalobě a žalobci předložených důkazů. Žalovaná připustila, že v době konání zájezdu nebyl smluvně sjednaný hotel součástí řetězce hotelů LTI, tato skutečnost však neměla na kvalitu ubytování i úroveň dalších hotelem poskytovaných služeb žádný vliv, hotel nabízel zcela totožný rozsah i kvalitu služeb což, mimo jiné, vyplynulo z nabídky hotelu v katalogu CK v roce 2018 a ze svědecké výpovědi Ivany P. Tvrdili-li žalobci, že by si zájezd do hotelu nenáležícího do řetězce LTI nevybrali, jednalo se o tvrzení účelové, neboť v průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce a) poptával zájezd do hotelu, který součástí řetězce LTI nebyl (zájezd do tohoto hotelu nebyl realizován z důvodu plné obsazenosti hotelu). K úrovni ubytování žalovaná argumentovala, že žalobci byli v cestovním katalogu CK, který je nedílnou součástí smlouvy o zájezdu, upozorněni na skutečnost, že úroveň hotelů ve stejné kategorii se může v jednotlivých zemích výrazně lišit, přičemž vodítkem je samozřejmě i cena hotelu. Úroveň služeb vždy vychází především z místních podmínek a zejména při cestách do mimoevropských zemí nemusí vždy odpovídat standardům a očekáváním evropských cestovatelů. Hotel LTI Thalassa Souse je místní legislativou klasifikován jako hotel 4* kategorie, přičemž žalovaná nemá na klasifikaci hotelů žádný vliv a pouze tuto klasifikaci přebírá. Přesto však úroveň v hotelu poskytovaných služeb zcela odpovídala 4* standardu v dané lokalitě. S ohledem na nespokojenost žalobců s přiděleným ubytováním žalovaná navíc prostřednictvím své delegátky Ivety P. žalobcům nabídla přestěhování do jiného pokoje, přičemž toto žalobci bez relevantního důvodu odmítli. Poukázala na obsah výpovědi svědka T. ohledně kvalit úklidu. Vzhledem k tomu, že se zájezd konal v období hlavní turistické sezony a hotel byl plně obsazen, bylo třeba počítat s tím, že hotelový personál je plně vytížen a poskytování stravovacích služeb (včetně úklidu hotelové restaurace) může být o něco pomalejší, nicméně nikoliv v rozsahu, jenž by mohl zájezd podstatněji negativně ovlivnit. Rovněž žalobou uplatněný nárok na náhradu újmy za narušení dovolené je neopodstatněný, neboť dle ustálené judikatury může být sice důvodem přiznání tohoto nároku i jiná okolnost, než zmaření nebo podstatné zkrácení zájezdu, avšak jen taková, která zasáhne do průběhu zájezdu s obdobnou intenzitou s důsledkem ztráty požitku, tzv. „radosti z dovolené“. Ani případné vady zájezdu, které takovou ztrátu požitku z dovolené nezpůsobí, nárok na náhradu újmy za narušení dovolené nezakládají (s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 20 Co 186/2016, ze dne 16. 6. 2016, či Městského soudu v Praze, sp. zn. 25 Co 42/2019, ze dne 7. 3. 2019). K takovému narušení dovolené však nedošlo. Uvedli-li žalobci, že místo relaxace byli nuceni řešit úroveň hotelových služeb, pak v průběhu soudního řízení žádným způsobem ani nevyplývalo, že by úroveň těchto služeb žalobci řešili

dlouhodoběji. Zvláště upozornila na žalobou uplatněné nároky žalobce c) a d), kdy si lze jen velice obtížně představit, že by nižší úroveň hotelového pokoje (v porovnání s ubytováním v 4* hotelu v západní Evropě) mohla mít na průběh zájezdu nezletilých chlapců negativní vliv. Sám žalobce a) v průběhu jednání dne 12. 6. 2019 uvedl, že pro žalobce c) a d) byla důležitá zejména možnost využití aquaparku, který byl zcela funkční a v provozu po celou dobu zájezdu. Obstát nemůže ani žalobní tvrzení, že se místo her a dovolené museli žalobce c) a d) účastnit řešení úrovně hotelových služeb, kdy jednak v průběhu řízení nevyplývalo, že by bylo toto řešení dlouhodobějšího charakteru, navíc za situace, kdy případné nedostatky zájezdu mohl nepochybně řešit pouze jeden z rodičů žalobce c) a d) a tito tak při reklamaci přítomni být ani nemuseli. Dále upozornila, že výrokem I. rozsudku bylo žalované uloženo uhradit žalobcům částku 15 180 Kč společně a nerozdílně, aniž by bylo z odůvodnění rozsudku patrné, z jakého důvodu soud k závěru o aktivní solidaritě žalobců dospěl. Odvolacímu soudu navrhla, aby napadený rozsudek ve vyhovujících výrocích změnil tak, že žalobu zamítne.

3. Žalobci se k podanému odvolání písemně nevyjádřili. U jednání odvolacího soudu uvedli, že napadený rozsudek ve vyhovující části považují za zcela správný, a navrhli odvolacímu soudu, aby jej potvrdil.
4. Z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích přezkoumal odvolací soud rozsudek nalézacího soudu a přezkoumal zároveň i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (ust. § 212, § 212a o. s. ř.). Poté dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.
5. Ohledně uplatněného nároku na slevu ze zájezdu záviselo rozhodnutí na zásadním závěru o tom, zda se žalobcům na základě uzavřené smlouvy dostalo veškerého plnění ve smluvené kvalitě, pokud nikoli, zda vady byly reklamovány včas a řádně a zda zjištěné vady zájezdu byly řádně odstraněny a kdy. Nalézací soud k těmto skutečnostem provedl účastníky nabízené důkazy regulérním způsobem a přezkoumatelně je vyjádřil v odůvodnění svého rozsudku. Jeho závěr o tom, že plnění ze strany žalované nebylo poskytnuto ve smluvené kvalitě a že zájezd trpěl vytýkanými vadami, jakož i o tom, že vady byly včas a řádně vytčeny, odpovídá zásadě volného hodnocení důkazů prováděného dle zásad logického myšlení, kdy soud hodnotí každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti dle svého vnitřního přesvědčení. Okolnost, že žalovaná nabízí jinou verzi hodnocení uvedené skutečnosti, především bagatelizováním svého pochybení s odkazem na rozdílnost podmínek v místě realizace zájezdu, nepostačuje ke zpochybnění správnosti této části napadeného rozsudku. Námitky žalované, vyjádřené v odvolání v části týkající se slevy ze zájezdu, jsou jen polemikou se skutkovými a právními závěry nalézacího soudu, kterou odvolací soud nepovažuje za důvodnou. Skutková zjištění se opírají o provedené dokazování, jehož procesní korektnost není zpochybňována a opak neplyne ani z obsahu spisu. Do hodnocení důkazů, založeného na dostatečném důvodu nalézacím soudem, nemůže odvolací soud bez opakování, popřípadě doplnění dokazování zasahovat, a pro takový postup nemá odvolací soud přesvědčivé důvody, když provedené dokazování považuje za procesně bezchybné a pro posouzení věci postačující. Stejně tak považuje za zcela správné i právní hodnocení věci.
6. Odvolací soud se sice ztotožňuje se žalovanou v tom směru, že je bezvýznamné, že hotel, v němž byli žalobci na základě smlouvy ubytováni, nebyl součástí řetězce LTI, avšak z této úvahy vyvozuje jiné závěry, než to činí žalovaná v rámci své odvolací argumentace. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že zájezd byl sjednán do hotelu kategorie 4*, přičemž žalovaná se rozhodně nemůže vyvinut z nedodržení smlouvy ohledně očekávání standardů konkrétního hotelu pouhou větou obsaženou ve všeobecných podmínkách o tom, že „úroveň ubytovacích služeb vychází z místních podmínek a zejména při cestách do mimoevropských zemí nemusí vždy odpovídat standardům a očekáváním evropských cestovatelů“. Na tomto místě nutno připomenout, že mezinárodní kategorizace

ubytovacích zařízení stanoví zásady pro označování a zařazování ubytovacích zařízení podle druhu do kategorií a podle vybavení, úrovně a druhu poskytovaných služeb do tříd, které se označují určitým počtem hvězdiček 1* – 5*. Tato hotelová klasifikace odráží stav oboru ve světě a reaguje na požadavky hotelových hostů. Hotelová klasifikace je tedy odrazem mezinárodní poptávky po jednotném a srozumitelném zařazení hotelů do jednotlivých kategorií a jednotné rezervační praxe (rezervace pokojů) a zároveň zprostředkovává důkaz o kvalitě a úrovni hotelem poskytovaných služeb. Pokud je tedy žalované jako cestovní kanceláři pořádající zájezd do konkrétního hotelu známo, že konkrétní hotel má odlišné (zejména nižší) standardy poskytovaných služeb ohledně úrovně ubytování a služeb, než by bylo možno podle počtu přidělených a deklarovaných hvězdiček očekávat, svědčí jí povinnost o této skutečnosti zákazníka již v cestovní smlouvě informovat, aby bylo zcela zřejmé, jaké standardy ubytování a stravy jsou konkrétním hotelem poskytovány, a tudíž aby bylo zákazníkovi zcela jasné, jaké plnění mu bude za sjednanou cenu poskytnuto. Jinak nelze zřejmé vady jako kupř. plíseň na stěnách či na podlaze nebo špatné těsnění odpadů či nedostatečný úklid podřadit pod „odlišné standardy ubytování“, než které byly zákazníkem očekávány.

7. Naprosto nemístná je námitka žalované o tom, že předmětný hotel je místní legislativou klasifikován jako hotel 4* kategorie a že žalovaná nemohla na tomto zařazení ničeho měnit, neboť skutečnost, jak je hotel hodnocen „místní legislativou“, je pro právní hodnocení smlouvy uzavřené v České republice podle práva platného v této zemi, zcela irelevantní. Žalovaná měla přesně popsat standardy ubytování, jaké skutečně jsou, včetně zdůraznění konkrétních odlišností v ubytování, nikoli jak je hotel hodnocen místní legislativou. Tedy pokud si ve zde souzené věci žalobci zaplatili zájezd do hotelu kategorie 4*, rozhodně nemůže být považováno za řádné plnění ze smlouvy, pokud jsou ubytováni na „méně funkčním“ pokoji, jak bylo jednoznačně prokázáno vyjádřením delegátky na reklamačním protokolu č. 18. Vady pokoje, ve kterém byli žalobci ubytováni, byly jednoznačně prokázány k důkazu provedenými fotografiemi, jakož i vyjádřením delegátky na shora zmíněném protokolu. Ostatně delegátka existenci vad ubytování, jakož i dalších závad (špinavé stoly, nedostatek nádobí etc.) potvrdila ve své svědecké výpovědi, i když se snažila tyto bagatelizovat. Jako zcela irelevantní je pak nutno posoudit výslech svědka T., neboť ten nemohl ničeho vědět o kvalitě pokoje, v němž byli žalobci ubytováni. Stran nábytku v jídelně (špína a nekvalitně umývané plastové pohárky), jakož i stran nedostatečného úklidu, bylo tvrzení žalobců rovněž prokázáno předloženými fotografiemi. Odvolací soud na tomto místě pokládá za nutné zdůraznit, že povinností žalované vyplývající pro ni z uzavřené smlouvy bylo zcela jednoznačně zajistit žalobcům odpovídající ubytování po celou dobu pobytu, ev. (při zkušenostech s hotelem, na které upozornila sama svědkyně P.) zkontrolovat předem, zda takové ubytování pro ně zajištěno je, a nikoli umožnit hotelu, aby žalobcům k jejich újmě přidělil ubytování zjevně podstandardní s odůvodněním, že hotel je přeplněn. Žalovaná však oproti ujednání v cestovní smlouvě nezajistila pro žalobce požadovanou kvalitu ubytování. Na tom nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobci odmítli výměnu pokoje za jiný vzhledem k nutnosti stěhování s nezletilými dětmi v průběhu toliko 8 denní dovolené (když první a poslední den je určen toliko k přepravě), když nelze přehlédnout, že v případě stěhování by jim náležela další sleva z ceny zájezdu (sleva za ztrátu času při nutném stěhování v rámci stejného hotelu v rozsahu příslušné části nákladů za půl dne), na základě tzv. Frankfurtských tabulek, o nichž bude pojednáno následně.
8. Nálezací soud rovněž nepochybil, pokud se při zvažování výše odškodnění zabýval podpůrně obsahem tzv. Frankfurtské tabulky, která byla vydána v Německu již v roce 1985. Jde o výpis slev, které jsou uplatnitelné v případě nedodržení slibovaných podmínek ze strany organizátorů zájezdů. Ač tato dosud není součástí českého právního řádu, odkázal na ni i Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 33 Cdo 747/2015, jako na vodítko při posuzování důvodnosti nároku, eventuálně jeho výše. V této tabulce je hodnocena sleva za poškozené pokoje

– trhliny ve zdi, vlhko, plíseň v rozsahu 10 – 50 %, špinavé stoly (když pod tuto položku lze rovněž podřadit i špinavé židle a nedostatečně myté nádoby) 5 – 10 % a nedostatky v úklidu 10 – 20 %. Nálezacímu soudu lze toliko vytknout, že k jednotlivým vadám nepřičítal příslušnou slevu z ceny zájezdu. Odvolací soud dospěl k závěru, že za poškozený pokoj (trhliny ve zdi, vlhko, plíseň) náleží žalobcům odškodnění ve výši 10 %, neboť z fotografií provedených k důkazu se podává, že pokoj byl i z pohledu standardu zaručeného kategorií 4* nekvalitní, za špinavé zařízení jídelny a nedostatečně myté nádoby dalších 5 %, a za nekvalitní úklid (viditelné neodklizené střepy) dalších 10 %, tedy celková sleva z ceny zájezdu by měla činit 25 %. Celková cena zájezdu činila 60 720 Kč, tedy žalobci mají nárok na slevu z ceny zájezdu ve výši 15 180 Kč. Požadavek na slevu z ceny zájezdu v této výši byl tedy plně po právu a nálezací soud postupoval rovněž zcela správně, pokud žalované uložil povinnost zaplatit slevu z ceny zájezdu „společně a nerozdílně“, když je nutno reflektovat, že žalobci v pozici zákazníků byli účastní jediné smlouvy, byl jim poskytnut jediný pokoj pro všechny čtyři osoby, který vykazoval shora specifikované vady, tedy újmu sdíleli společně.

9. Odvolání je však důvodné ohledně požadavku na náhradu imateriální újmy. Žalovaná případně poukázala na závěry vyjádřené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, sp. zn. 20 Co 186/2016, v němž odvolací soud podal jasný výklad o tom, že „Podle § 2543 odst. 1 o. z. při porušení povinnosti, za niž odpovídá, nahradí pořadatel zákazníkovi vedle škody na majetku také újmu za narušení dovolené, zejména byl-li zájezd zmařen nebo podstatně zkrácen. Pojem narušení dovolené vyjadřuje ztrátu či podstatné omezení požitku z trávení volného času, které nelze bez dalšího ztotožnit s tím, že se v průběhu zájezdu vyskytly vady opodstatňující slevu z jeho ceny. Nárok na slevu z ceny zájezdu tak nelze s nárokem na náhradu nemajetkové újmy za narušení dovolené směřovat, k čemuž odvolatel případně poukázal na § 1925 o. z., podle něhož se toho, čeho lze dosáhnout uplatněním práva z vadného plnění, nelze domáhat z jiného právního důvodu. Citované ustanovení § 2543 o. z. vymezuje jako příčinu narušení dovolené zejména (ve významu hlavně, především) zmaření nebo podstatné zkrácení zájezdu. Z toho vyplývá, že touto příčinou může být i jiná okolnost, avšak jen taková, která zasáhne do průběhu zájezdu s obdobnou intenzitou s důsledkem ztráty požitku, tzv. „radosti z dovolené“. Samotné vady zájezdu, které takovou ztrátu požitku z dovolené nezpůsobí, nárok na náhradu (nemajetkové) újmy za narušení dovolené nezakládají popsané vady ve svém souhrnu nemohly kvalifikované narušení dovolené žalobkyně ve smyslu § 2543 odst. 1 o. z. způsobit. Jednalo se o vady vyplývající převážně z opotřebovanosti vybavení hotelového pokoje a jakkoliv byli zákazníci jejich výskytem, jakož i víceméně neúspěšnými pokusy hotelového personálu o jejich odstranění, obtěžování a s ubytováním celkově nespokojeni, nelze dovodit, že by jim mohly přivodit ztrátu požitku z dovolené.“ Odvolací soud v této věci nemá důvodu se od uvedeného výkladu jakkoli odchylovat, a to i s ohledem na dikci ust. § 13 o. z., když shodný výklad zaujal i Městský soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 25 Co 42/2019, ze dne 7. 3. 2019. K tomu lze ještě dodat, že shodné stanovisko lze vysledovat i v rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 12. 3. 2002, *Simone Leitner proti TUI Deutschland GmbH & Co. KG*, C-168/00, J-ESD č. 4/2005: *Zákazník má právo na náhradu imateriální újmy v případě, že poskytovatel zájezdu řádně nesplní všechny své povinnosti vyplývající z cestovní smlouvy. Směrnici 90/314/EHS je nutno vykládat eurokonformně v tom smyslu, že za náhradu nemajetkové újmy lze též považovat újmu vyvolanou nesplněním či vadným plněním závazku (ztrátu požitku z dovolené – v důsledku podávaného jídla onemocněla dcera salmonelou a rodiče se o ni museli starat místo toho, aby si užívali klidné dovolené).* K takové situaci však ve zde souzené věci nedošlo a žalobcům tak nárok na náhradu imateriální újmy ve smyslu ust. § 2543 o. z. nevznikl.
10. Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek v napadeném výroku I. jako věcně správný potvrdil za použití ust. § 219 o. s. ř., ve výrocích II. – V. jej za použití ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že žalobu zamítl, výrok VI. zůstal odvoláním nedotčen.

11. Vzhledem k částečné změně napadeného rozsudku odvolací soud rozhodl originárně i o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Vyšel ze skutečnosti, že žalobci byli v jednom ze svých nároků úspěšní, ve druhém nikoli, rovněž tak žalovaná byla v obraně proti jednomu uplatněnému nároku zcela neúspěšná, proti druhému uplatněnému nároku zcela úspěšná. Odvolací soud proto za použití ust. § 142 odst. 2 o. s. ř., pro odvolací řízení v návaznosti na ust. § 224 odst. 1 o. s. ř., vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání, pouze pokud toto rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 26. srpna 2020

Mgr. Lubor Veselý v.r.
předseda senátu